

מסורת הש"ס

לא יציל רבתי ויהיה רבי וכו'
(א) ויבא רבתי ויהיה רבי וכו'
(ב) ויבא רבתי ויהיה רבי וכו'
(ג) ויבא רבתי ויהיה רבי וכו'
(ד) ויבא רבתי ויהיה רבי וכו'
(ה) ויבא רבתי ויהיה רבי וכו'
(ו) ויבא רבתי ויהיה רבי וכו'
(ז) ויבא רבתי ויהיה רבי וכו'
(ח) ויבא רבתי ויהיה רבי וכו'
(ט) ויבא רבתי ויהיה רבי וכו'
(י) ויבא רבתי ויהיה רבי וכו'

הכל מעריכין פרק ראשון ערכין

ה.

עין משפט
נר מצווה

מ"א ב' מ"י ספרי מהלכות
מספיק הלכה ב'
ג' מ"י פ"ה מהלכות ערכין
הלכה ב'
מ"ד מ"י ספרי מהלכות
ג' מ"י ספרי מהלכות
ג' מ"י ספרי מהלכות
ג' מ"י ספרי מהלכות

מוסף רש"י

יכול תצא לחולין. נפדיון
מפכה אפילו אבר וכו'.
חיל ידו. יהיה קרבן האם
לבר. וכן דבחה אבר כי
קדש זה לא מלי למשע היתם
במהלך לזמן. אלא תפטר
כמה חוק ממנו אבר אבר
שבו. דמי אפילו לא יוכל
שאר הקדש וכו'. ואלו יוכל
למכור. תורה. א"ל. חרץ
מדמי אבר. ומוטל לא
יכול הדמיון לפי שיש עליו
וינמחה (ס"ג) פרק ואלו
קמייהו אפילו קדשה של
מקדשה אבר. אלא היה
מחייב עולה וכו'.
לירבות את כולה. דהיל
למכור כל אפילו מן ממנו לא
קדש. ומדכחי ירידת הירושל
הא דלחילוי לא נתן לא אלא
המחייב דמיים מקדשה.
קדש כלה. וכו'.
זכר. א"ל. דמיים. מיימרת
נפדיון נפדיון עולה נפדיון
תורה. א"ל. או לא
ויכח נקט א"ל.
דבעיה חייב רבה ויכח לא
חיה לטולה ויכח למשע
קדשה קדשה טהור. וכו'.
א"ל. להי נקט זכר דמיים לטולה
מכסה דבחה מיימרת.
שני מיימרת. דבחות.
קדשה קדשה טהור.
עלמה קדשה קדשה טהור
ויקרב עולה. וכו'.
הוא קדש דמיים טהור.
גופיה מן לקדשה דמיים
הוא קדש דמיים טהור.
מלאי דמיים טהור.
עלמה קדשה קדשה טהור.
זכר. א"ל. דמיים. מיימרת
נפדיון נפדיון עולה נפדיון
תורה. א"ל. או לא
ויכח נקט א"ל.
דבעיה חייב רבה ויכח לא
חיה לטולה ויכח למשע
קדשה קדשה טהור. וכו'.
א"ל. להי נקט זכר דמיים לטולה
מכסה דבחה מיימרת.
שני מיימרת. דבחות.
קדשה קדשה טהור.
עלמה קדשה קדשה טהור
ויקרב עולה. וכו'.
הוא קדש דמיים טהור.
גופיה מן לקדשה דמיים
הוא קדש דמיים טהור.
מלאי דמיים טהור.
עלמה קדשה קדשה טהור.

מימכר לזרקי מן עולה דומיה חולין.
הוא לא אקדיש גופה: חוץ
מדמי אכרעו. שאל יקבל דמה כיון
דנחמה ליה קדושת הגוף אינו
רשאי למכרה ואם מכרה אינה מכורה
שכרה עולמו היא וכויון דלא
נפקא לזרקי דתמימה היא אין קדושה
תלה על מעות האבר הלכך אינה

רגלה של זו עולה יכול תהא כולה עולה
תלמוד לומר יכל אשר יתן ממונו לה' יהיה
קדש ממונו קדשה ולא כולה קדשה
יכול תצא לחולין ת"ל יהיה בהוייתה תהא
הא כיצד
המכר לצורכי עולות דומיה חולין חוץ מדמי
אותו אבר שבה דברי ר"מ רבי יהודה ורבי
יוסי ור"ש אומרים מנין לאומר רגלה של זו
עולה שכולה עולה תלמוד לומר כל אשר יתן
ממונו לה' יהיה קדש לרבות את כולה
אפילו למד אין כולה עולה הני מילי דאקדיש דבר
שאין הגשמה תלויה בו כגון דבר שהגשמה
תלויה בו קדשה כולה אלא קשיא
הא בקדושת הגוף הא בקדושת דמים והא
מר הוא דאמר מן המקדיש זכר לדמיו קדוש
קדושת הגוף לא קשיא הא דאקדיש כולה
הא דאקדיש זה אבר זה אבר נמי איבעייה
איבעיא מן רבועי וירבה הקדש אבר לדמיו
מהו כי איבעי לן בתם הכא בעל מום דומיא
דחמור בעל מום נמי איבעייה איבעיא מן
רבועי רבה דמי ראשי לגבי מובה מהו כי
אבעיא מן מקמי דאשמעה להא מתניתא
השתא מן רבועי רבה דמי ראשי לגבי מובה
מהו כי גופא בעי רבועי רבה דמי ראשי
לגבי מובה כי אינו נידון בכבודו ולא
אשכחן לגבי מובה נידון בכבודו או דלמא לא
אשכחן לגבי מובה נידון בכבודו תיקון בעי
רבא תרביעי עלי לגבי מובה מהו נידון בהשג
ד או אין נידון בהשג ד לא אשכחן בערכין
דאין נידון בהשג ד או דלמא לא אשכחן
לגבי מובה מן דמיפיק אלא בשווי תיקון בעי
רב רב ראשי לקדשה כולה אלא בית ודע
חומר שעורים בחמישים שקל כסף או דלמא
לא אשכחן לגבי מובה דמיפיק
אלא בשווי תיקון מתניתא פחות מכן
חדש נידר אבל לא נערך גבול ת"ר
המעריך פחות מכן חדש ר"מ אומר
נותן דמיו וחכמים אומרים לא אומר
כלום במאי קמפלגי ר"מ סבר אין אדם
מוציא דבריו לבטלה ודע שאין
ערכין לפחות מכן חדש וגמר לשם
דמים ורבנן סברי אדם מוציא דבריו
לבטלה כמאן אולא הא דאמר רב
גידל א"ר האומר ערך כלי' עלי נותן
דמים כר"מ פשיטא דכר"מ אתיא מהו
דתימא אפילו חכם הוא דמעיי סבר
כי היכי דאיכא ערכין לכן חורש
איכא נמי לפחות מכן חורש אבל
הכא דליבא למיטעי ודאי אדם יודע
שואין ערך לכלי וגמר לשם דמים
קמישמע לן ולרבי

פרה כגון דלקדשה רדמים דלמי דלמי
רשע כהמה זו עלי לדמי עולה דומיא
דעבד וממור דלא שייכא כהה קדושת
הגוף להקדשה: והא מר הוא דאמר.
בפי' דתמורה (א"ל) הא קדיש זכר
אל דחיי לעולה דאקדיש לדמי עולה
קדוש קדושת הגוף והוא עלמי יקרב
עולה דמינו דנחמה ליה קדושת דמים
נחמה ליה קדושת הגוף והוא
חיי לגופיה הי"ג כי אמר רשע פרה
לדמי עולה תיקדש לגופה (הוא)
הואיל והיא חיה תפשוט קדושה
בטלה: הא דאקדיש כולה. לדמיו
קדוש קדושת הגוף וליכא אלא מד
מינו: הא דאקדיש מד אבר. כגון
הכא דאמר רשע פרה לדמי עולה
לא מן אמרין עולה וקדיש מד אבר
קדשה נמי כולה ומינה דנחמה ליה
קדושת דמים נחמה ליה קדושת הגוף
א"ל דמי מינו לא אמרין יחד: אבר
נמי איבעיי איבעיי ליה למר.
בשליה פ"ק דתמורה (דף ב'): הקדיש
אבר לדמיו מו. שתקדש כל הכהמה
לגופה מי אמרין מינו קדוש מד אבר
לדמי קדוש לגופיה ומינה קדוש מד
אבר קדשה כולה א"ל דמי מינו לא
אמרין ואם איתא תפשוט ליה למר
מהא כרייתא דלא דהא קמתי אין
הקדש אלא רשע האוקמה לה
בקדשי מונח ודקאמר לדמי: פסס.
דליכא למימר דמיתות ליה קדושת
הגוף דהא חיי להקדשה וכרייתא
דפשיטא ליה דלא קדשה כולה כגון
מוס קא מיירי דומיא דעבד וחמור

דלח חוו לגופיה: דמי ראשי למונח
גדול מזה שהוא אדם וקא מיבעיא ליה
והאמי' פשיט. גבי נדר ודבכה כי הולין:
הקדיש שרה אחוזה. לדמי עולה: מהו.
היכי פריק
בכבודו א"ל לא אשכחן לגבי מונח כי:
נידון כהשג כי: נידון כהשג כי:
הוא אפילו הוא שום אלא חוץ מן:
שדה אחוזה דמיפיקא. דהא לא אשכחן
שדה אחוזה אלא לנדק הכית דמיים
שקל כסף דגזירת הכתוב
כי פריש לה למונח לא פריק לה נמי
אלא כהכי או דלמא לא אשכחן למונח
דיו אלא כהכי דהא לא אשכחן קרפי
(א) למונח אלא כהמהות
והנהו ודאי לא נחמה מורה
לפדיון אם חוממו והכא נמי אמרין
כשוי. תיקון: מתניתא פחות מכן
חדש נידר אבל לא נערך.
שלא נאמר כפרסה ויקרא מן
אלא מן חודש ומעלה: גבול נון דמי.
כמה שהוא נמכר בשוק: כר"מ.
דאמר
אין אדם מוציא דבריו לבטלה
והוא פטרי רבנן משום דליכא
למימר אפילו אין אדם מוציא
דבריו לבטלה הני מילי היכא
הוא יודע שדבריו
בעינין אכל זה סבור היה שיש
ערך לפחות מכן חודש
ובעיייהו דרבנן משום דליכא
דבריו לבטלה והוא יודע שדבריו
שון זה בעינין:

לבר. אבל אי אקדישה קדושת הגוף
ויקרב הוא עשוי למכור הוא ואי
אפשי לחולין והוא מן הגוף פשה
הקדשה כולה דאי אפשי לשתוי
הראש לשם עולה והגוף לשם חולין
והוא מן חוץ דאבר.
רבא בספסול תמורה הקדש זכר
לדמי שאמר רבי זכר זה עולה
קדוש קדושת הגוף (ב) וזכר עשוי
קדוש קדושת הגוף ואין לקדושת
דמים לא קדיש קדושת הגוף: פהו.
מי קדש קדושת דמים או קדושת
הגוף ודמיא חמור ולא קרב
למונח: דמי ראשי לגבי מונח
אין כל בעל מום לגבי מונח
יומר מארס: מפי דאשמעה
להא מתניתא. ראש חמור:
נידון ככבודו. דאבר ויהיכ רבי
כוליה נסיה למונח: לא אשכחן.
קדושת בערכין דאין נידון
ככבודו או דלמא לא אשכחן
מעל מום לגבי מונח וידיון
ככבודו וכדפרעין (התם)
[הכא] כבעל מום דומיא
חמור: נידון בהשג יד.
כדאמר [עלי]: נון דמי.
שוי: [הא] ערך לכלי מן
החור. נון דמי. כר פאר
ראשין אין אדם מוציא
דבריו לבטלה: פשיטא.
מאי דביראי ליה
בערך חות מכן חודש
ספירא ליה בערך כלי

רבינו גרשום

יכול תצא לחולין. נפדיון
מפכה אפילו אבר וכו'.
חיל ידו. יהיה קרבן האם
לבר. וכן דבחה אבר כי
קדש זה לא מלי למשע היתם
במהלך לזמן. אלא תפטר
כמה חוק ממנו אבר אבר
שבו. דמי אפילו לא יוכל
שאר הקדש וכו'. ואלו יוכל
למכור. תורה. א"ל. חרץ
מדמי אבר. ומוטל לא
יכול הדמיון לפי שיש עליו
וינמחה (ס"ג) פרק ואלו
קמייהו אפילו קדשה של
מקדשה אבר. אלא היה
מחייב עולה וכו'.
לירבות את כולה. דהיל
למכור כל אפילו מן ממנו לא
קדש. ומדכחי ירידת הירושל
הא דלחילוי לא נתן לא אלא
המחייב דמיים מקדשה.
קדש כלה. וכו'.
זכר. א"ל. דמיים. מיימרת
נפדיון נפדיון עולה נפדיון
תורה. א"ל. או לא
ויכח נקט א"ל.
דבעיה חייב רבה ויכח לא
חיה לטולה ויכח למשע
קדשה קדשה טהור. וכו'.
א"ל. להי נקט זכר דמיים לטולה
מכסה דבחה מיימרת.
שני מיימרת. דבחות.
קדשה קדשה טהור.
עלמה קדשה קדשה טהור
ויקרב עולה. וכו'.
הוא קדש דמיים טהור.
גופיה מן לקדשה דמיים
הוא קדש דמיים טהור.
מלאי דמיים טהור.
עלמה קדשה קדשה טהור.